

ทวีปผืนน้ำ โลกอีกใบที่ไม่รู้จัก

The uncharted world

กวีนิพนธ์ เรื่อง โลกอีกใบที่ไม่รู้จัก
(the uncharted world)

ภาคแรก

-ชีวิตปะติดปะต่อ-

ท้องนา สวนยาง ทำนาหอม

เห็นชีวิต เคลื่อนไหวในท้องทุ่ง

ข้าวเต็มยุ้ง ข้าว-ทำนาหอม*

คงวิถี กสิกรรมใช้จำยอม

กลางแควดล้อม เมืองจำแลงแห่งมายา

ปรากฏ หดเหงื่องานกร้านแดดฝน

ทีละต้นเติบโตใหญ่ในพันธุ์กล้า

วัวไถตะดินดำธรรมดา

นั่น ท้องนา ริมถนนคนตราครุฑ

รวงข้าว หักแผ่นดินด้วยวิญญาณ

ล้วนรู้ค่า แม่โพสพมิเหยียบย่ำ

ศรัทธา ‘เรียง’ มัดนี้-พิธีกรรม

ค่อยแบกน้ำ ถวายเพลถึงวัดวา

เห็นชีวิต ดึกคืนคงเย็นหัด

ฝารกซุก ด้วยตะเกียงเพียงส่องหน้า

คนทะนง ขางทนต์กาลเวลา

หลังน้ำตา แต่ละต้นคนค้ำบ

รอยบาดแผล คมมีดกริดเป็นร่อง

จับจ้อง ซ้ำซ้ำกว่าขยับ

แต่ละหยดอาลัยเมื่อไถกลับ

ค่อยกลับมาเก็บตามรายทาง

นั่น! วิถี ประจำวันฉันแลเห็น

ล้ำเกิณ คนรุ่นปู่เป็นผู้สร้าง

นี่! ผู้เฒ่า กลางท้องนามิลาร้าง

โน่น! สวนยาง แสงไฟไม่ดับลง

เขาหัวโล้น เบื้องหน้าป่ายางโล่ง

รถบรรทุก โขยงเล่นชนส่ง

เครื่องจักรคำรามขู่อยู่ในดง

มันคงกลืนกรรมเคยทำมา

จินตนาราวดินแดนแกรนด์แคนยอน

เขาล่อนจ้อนดาษด้นเปลือยผืนป่า

ล้อมด้วยน้ำแฉ่งเขียวเข้มเต็มอาณา

ตระการตา แต่กลับลวงกลวงภายใน!

*ชื่อหมู่บ้านแถบชนเมืองในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

‘ลึง’กับเงาแปลกหน้า

ปรากฏ เงาความท้อมแดดคลั่ง
 เรือความหวัง แห้งตัวตนคนพื้นถิ่น
 เกลียวลั่น โถมถั่งดังได้ยิน
 สู้แผ่นดิน เกาะ-ถ้ำคึกคักบรรพ์
 ไร้สะพาน อารยะสมัยใหม่
 โลกอีกใบ งดงามเว้าความฝัน
 บันทึก ธรรมดาความสามัญ
 ง่ายงานนั้น คือวิถี เกาะ‘ลึง’

คือเงาแปลกหน้าผู้มาเยือน
 ทอย-เคลื่อน เดินทางอย่างลุ่มหลง
 บริสุทธิ หมดหัวใจในป่าดง
 ดำรงเสน่ห์อันดามัน
 ปรากฏ ตัวตนคนพื้นถิ่น
 มิแห่งวิน ศรัทธาล้ำเอ๋ยหยัน
 เห็น ‘คูหยง’สัญลักษณ์ รัก ผูกพัน
 เชื่อมโยงกัน นิเวศเขตชุมชน
 ภาพฝูงนกอพยพหลบวางไข่
 ทวีปใด บินมาฝ่าลมฝน
 ทุกชีวิตสนิทแนบอย่างแนบชิด
 ธรรมชาติหลอมผู้คนเป็นหนึ่งเดียว

เกาะปรากฏพื้นที่สาธารณะ
 แรงปะทะทุนขยับเริ่มขับเคลื่อน
 บ้านส่วนตัวสู่การค้าหน้าชิดชิด
 แหล่งท่องเที่ยวอาจยิ่งใหญ่อีกไม่นาน

*คูหยง หมายถึง พะยูน

สเลอปีรีเทิร์น

ไอร้อนแล้ง เมษาแดดแดคร้อนคลั่ง

เหงื่อหลัง เหนอะหนะ-ตะวันฉาย

ข้าสู่โลกอวลแอร์แผ่กาย

ร้อนสลายร่องรอยในพริบตา

ผลิรอยยิ้ม แฉ่บานผ่านมุมปาก

ประดับฉากอบอุ่นเพิ่มคุณค่า

พนักงานพนมมือสื่อลำลา

สนทนา เพียงจำเป็นเล่นละคร

หนุ่มหัวใส เล่นงานร้านสะดวกซื้อ

แก้วในมือ หวังกำไรได้ถ่ายทอด

โคล่าปั่น เดิมเต็มแก้วแล้วจากจร

เดินชดก่อน ค่อยคิดตั้งค้หวังของฟรี

หวานอร่อย โคล่าซ่าปลายลิ้น

กางปีกบิน ณ วัดเจียนเวียนที่

แก้วนั้นวัด ชื่อสัตย์ใจว่าใครมี

สเลอปีรีเทิร์นเดินจากไป

คราบดักแด่คอร์ปชั่นร่วมชั้นเรียน

โคมไฟหลอดนีออนสะท้อนเงา
 กระดาษเก่า เอสีสีขีดหมอง
 น้ำหมึกฝนชั้นเข้มเต็มครรลอง
 ตาจ้อง ตั้งใจเรียนขีดเขียนคำ
 โต๊ะมุมเดิมกับเก้าอี้หมองหม่น
 หย่อนก้นรับภาระ ณ คืบค้ำ
 เปิดแผ่วแผ่ว เพลงหวานหวานลำนํ้า
 ก้มต่ำ มองกระดาษคาดหวังไกล

หนุ่มน้อยแบกเป้ บรรจุฝัน
 โรงเรียนนั้นเปิดประตูสู่โลกใหม่
 เดิมคำตอบ แบบฝึกฝนคนตั้งใจ
 หลับใหลเพียงครู-ผู้ทั้งคืน
 เพื่อนร่วมห้องรอตตอนเช้าก่อนเข้าคาบ
 เพ่งภาพ ใบหน้าหนุ่มแล้วข่มขื่น
 “ลอกหน่อย” เอ่ยคำดูกล้ากลืน
 มือหนึ่งยื่น ฟันปรุแต่งด้วยแรงใจ

เสียงขอบคุณกระตุน-เขาคุ่นคิด
 ถูกหรือผิด ทำอย่างนั้นเริ่มหวั่นไหว
 มิตรภาพอาจยืนยาว-ร้าวข้างใน
 “ไม่เป็นไร” คำสั้นสั้นอันตราย !

ข้าวเม็ดสุดท้าย

ถึงฉันมิใช่ลูกชานา

เบื้องหน้า รวงข้าวคู่-ภูธรถิ่น

ก็เหงื่อหยาด ก็ค้ำกับฝืนดิน

อร่อยลิ้น แต่ละคำ-น้ำตาใคร

ถึงฉันมิใช่ลูกชานา

หลังสู้ฟ้า ตรากตรำกรำงานไหว

แม่โพสพ ทุกรวงเรียวยิดเหนียวใจ

บูชาไหว้เมื่อดข้าวรวมมารดา

ถึงฉันเป็นนิสิตใหม่

ก้าวย่าง ทางไกลได้หัวนกล้ำ

โคลนดินและ สัมผัสซึ่งถึงชานา

หนัก เหนื่อย ล้า แดคบ่มลมพลั่วกาย

ถึงฉันเป็นนิสิตใหม่

มิใช่ ลูกชานามาสืบสาย

ข้าวทุกเม็ดล้วนเลือดเนื้อและความตาย

เม็ดสุดท้ายในงานแรงงานคน

หมายเหตุ รับน้องด้วยการน่านิสิตใหม่ไปหัดดำนาที่จังหวัดพัทลุง

วิบริ

1.

เย็นยะเยือก หมอกคลุมอุ่มขุนเขา
 ภูมิลำเนา ถิ่นเดิมเริ่มเลือนหาย
 สัมภาระ ความหวังร้างแนบกาย
 สะพายมุงหน้า มหา'ลัย
 ส่วนลิกน้ำจากตาที่มาหลัง
 ลำพัง ในห้องแคบแอบรำไห้
 ดึกสูงล้อมคุกซีเมนต์เห็นรำไร
 ห้วนไหวท้อแท้แก่ชะตา
 หยาดเหงื่อขโลมอาบภาพเหนื่อยหนัก
 แปรน้ำพักน้ำแรงเหงื่อต่างหน้า
 ขอเพียงลูกงอกงามความศรัทธา
 พ่อแม่เล่า มิเป็นไรใจสู้เอา

2.

ฉันไม่รู้? จึงเสาะหาค่าชีวิต
 โลกเบียดบีบด พลังพลาดด้วยขลาดเขลา
 กระดาษนั้น! พรากหวังครั้งวัยเยาว์
 ดึกทอดเงา เบื้องหน้าเหมือนทำทนาย
 ฉันยึดติดสถาบันอันโอ้อ่า
 หลงทางป่าคอนกรีตจารีตหาย
 ลืมอะไรบางอย่างช่างกลับกลาย
 อับอาย ซอกซ้า-น้ำตาริน
 ร้องไห้แต่ฝืนค้ำ-ว่างเปล่า
 กี่รอยเท้า ถมทับล้นดับคืน
 ปวดแปลบ ถิ่นน้ำลายจากปลายลิ้น
 สูญสิ้น แรงใจในบางครา

3.

ใครนิยามฉันว่า ‘ปริญญานัน’
ฉันเริ่มแกร่งแสวงหา
แบกกongทุกข์ ปลดภาระมหิมา
รู้ว่าระหว่างทางช่างมีดมน
มหา’ลัย หรือมหาอะไร
แปลกใหม่ โอ้โห โกลาหล
เรียนรู้มิตรภาพกราบของคน
สู้อดทนจนถึงวันฝันเป็นจริง

ระหว่างซ่อมความทรงจำ

‘ปริณญา’ กระดาษเปล่าบาดร้าวลึก
 ก็น้ำหมึก ปรนัยเหมือนไร้ค่า
 ก็น้ำเมา ชดชื่นซาบภาพคุ้นตา
 ทางเท้า เบื้องหน้าคล้ายที่นอน

ระหว่างซ่อมความทรงจำ-ก้ากึ่งฝัน
 เก็บวัยวัน เศษความสุขอันผุกร่อน
 เก็บทุกครั้ง ภาพวูบไหวในช่วงตอน
 ตกตะกอน เต็มย่นตามมาหลายปี
 เส้นรอยหยักเชื่อมรู้สึกสะอึกสะอื้น
 เพียงแค่นึก ตัวประกอบของที่นี่
 โลกทั้งใบเหลือวันวานบ้านหลังนี้
 ฝันริบหรี่ หล่อเลี้ยงใจออกเดินทาง
 ภูมิคุ้มกัน จากโลกจินตนิรันดร์ให้
 ตัวละคร ตัวใดสมบูรณ์บ้าง
 บาดแผล แลเห็นรอยค่อยเลือนราง
 หรือเราต่างป่วยไข้ในแบบตน

‘ปริณญา’ กระดาษเปล่าบาดร้าวลึก
 เพียงแค่นึกภาพครอบครัวยุติ
 เหลือบ้านในทรงจำใจจ้านน
 ฉันเป็นคนสร้างโลกใหม่ให้ตัวเอง

จิตวิญญาณ

มีอาจเลื่อน จางหายในสายลม

มือเพาะบ่ม เมล็ดพันธุ์อันเคิบกล้า

ตรึงแน่น ชิมชับกับนัยน์ตา

ทว่า ซาบซึ่งถึงหัวใจ

พ่อเล่าว่า....คงเข้มเต็มคุณค่า

วิท'ลัยครู สถานะร่วมสมัย

ปลูกความคิด ความจริงแผ่กิ่งใบ

เป็นไม้ใหญ่ แผ่ร่มเงาตลอดมา

แม่เล่าว่า...ความเป็นครูผู้สร้างสรรค์

หล่อหลอมฝัน ด้วยริ้วแรง-แสวงหา

ใน-นอกห้อง ภาพจำธรรมดา

ทุกเวลา จังหวะชีพจร

รุ่นพี่เล่าว่า ...“ค่าแห่งครู”

มิได้อยู่แค่หนังสือถือมาสอน

จิตวิญญาณเล็ดเนื้อ เอื้ออาทร

หลักชีวิตสะท้อนหลักวิชา

เพื่อนเล่าว่า ...‘ครูแท้’ แก่การให้

ด้วยหัวใจ เท่านั้นเพื่อฝันฝ่า

ภาระหนักอย่างไรต้องศรัทธา

เด็กเบื่องหน้า ‘ลมหายใจของแผ่นดิน’

รุ่นน้อง เล่าว่า “กว่าจะจบ”

มิใช่ครบ หน่วยกิตชีวิตคืน

กว่าเต็มคน เต็มค่ามาเหงื่อริน

มิเคยสิ้น ‘ความเป็นครู’ อยู่ข้างใน

ผ่านน้ำเสียง สะท้อนคำมาที่รุ่น
เนื่องหนุน คู่ผันผันคลื่นใหม่
ระลอกแล้ว ระลอกเล่า...เข้าฝั่งไกล
คงเคลื่อนไหว เหมือนทะเลสร้างพลัง
‘ความเป็นครู’ เลือดเข้มข้นร่างกาย
เชื่อมความหมายชีวิตศิษย์วาดหวัง
มรสุมโถมความจริงยังประดัง
เจ็บทุกครั้ง แต่หัวใจไม่เคยท้อ

กุหลาบที่เด็กชายไม่รู้จัก

มือชุ่มเหงื่อ ปาดน้ำตาฝ้าสายฝน
จันทร์ล่องหน ในอ้อมแขนแผ่นเมฆหนา
‘ฝัน’หนักอึ้ง ถือดอกไม้อลบลายคา
นัยน์ตา เด็กชายเศร้าและเหงาใจ

แดง-กุหลาบ ดอกไม้งามนามแห่งรัก
ไม่รู้จัก คุณค่าอารมณ์ไหว
แก้มชื่อ-ชาย จ่ายเงินเดินจากไกล
คราบเหงื่อไคลในกุหลาบภาพแรงงาน
ฝนยาวนาน ร้านน้ำชาตอนดึกคืน
หนาวเหน็บ-เย็น เหม่อ มินงงน่าสงสาร
กอดตัวเอง ประคองฝันสั่นสะท้าน
คนเรียกขาน “น้องดอกนี่” จึงยิ้มงาม
เด็กชาย ดอกไม้แดงแห่งความรัก
“ภาระหนักไซ้ไหม” ลั่นไถ่ถาม
เธอส่ายหน้า หดหู่ไม่รู้ความ
เธอแบกหาม ครอบครวัด้วยตัวเอง

แต่กุหลาบ เด็กชายไม่รู้จัก

ไม่ได้พัก ฝันไหว-ใครข่มเหง
ฟ้าร้องให้ ต่อความจริงยังวังเวง
เธอหวนเกรง ไม้ในมือใครถือมา

เมื่อดทราย

ฉัน,แค่เมื่อดทราย

หลอมร่างกาย ตัวเองเพื่อผู้อื่น

มือน้อยค่อยก่อ-ร่อยคืบ

ยี่มะริน จินตนาปราสาทงาม

ดวงตา 'เธอ' แล่ผืนไฟไร้เคียงสา

แดดเปรี้ยง-ทำ เยาววัยไม่เคยขาม

ก่อพลัง สร้างสรรค์อันนาวาม

ชนเลอะตามตัวบั้งช่างปะไร

'เธอ'เท่านั้น เห็นค่าแท้แค่เมื่อดทราย

ขยับขยาย โลกผืนอันสดใส

สัมผัสอ่อนโยนยิ่งเผยจริงใจ

มือเยาววัย เป็นมิ่งมิตรชีวิตทราย

พยายาม ประคองฉันเริ่มฝันต่อ

มุ่งมั่นก่อ ปราสาทงามซึ่งความหมาย

อาณาจักรแห่งนี้มีเจ้าชาย

รอเจ้าหญิง องค์สุดท้ายจักได้เยือน

ฉัน,แค่เมื่อดทราย

มีอาจกล้า ทำทายทะเลเคลื่อน

เห็นเกลียวคลื่น คลั่งแล้ว-เสียงแหว่เตือน

ซัดสะท้อน ปราสาทหวังพังทลาย

ฉันเศร้า เธอโศกโลกความจริง

เธออย่าทิ้ง สรัทธาแท้แม้เคยพ่าย

เธอช่างฝัน ฉันมอบให้หัวใจทราย

จุดประกาย ความรักอีกสักครั้ง

ฉัน,แค่เมื่อดทราย

หลอมร่างกาย ตัวเองเพื่อวาดหวัง

ที่ล้มลง เธอหยัดทำด้วยพลัง

ที่พลาดพลัง ต้องเริ่มใหม่ได้หยดยืน

ฉัน,แค่เมื่อดทราย

หลอมร่างกาย ตัวเองเพื่อผู้อื่น

เห็นเธอก่อ อีกครั้งแม้พังครืน

ยืมระรินกับเบื้องหน้าปราสาทม

บทกวีของเธอ

บทกวีที่เธอกลั่นบรรจงศิลป์

บทกวีมีอาจสิ้นอารมณ์ไหว

บทกวีกรีดเลือดเนื้อเถื่อหัวใจ

บทกวีกว้างไกลกว่าความงาม

บทกวีถึงโถมโหมแรงฝัน

บทกวีไร้ชั้นชั้นการเหยียดหยาม

บทกวีปลดพันระพยายาม

บทกวีตั้งคำถามความเท่ากัน

บทกวีหลังฝนบนดินแล้ง

บทกวีแต้มแต่งด้วยคำสรร

บทกวีปลุกกระเพื่อมเชื่อมสัมพันธ์

บทกวีทุกคำนั้นล้วนตรีตรอง

บทกวีที่เธอเขียนลงกระดาษ

บทกวีจึงผกาดอย่างผยอง

บทกวีเปล่งเสียงทุกข์ทุกทำนอง

บทกวีมีอาจคล่องด้วยโซ่ใด

บทกวีศรัทธาสรางคำศิลป์

บทกวีโอบบินสู่หวังใหม่

บทกวีฟังกำแพงแห่งหัวใจ

บทกวี คือการให้ด้วยสัตย์จริง

บทกวีของเธอในทุกวรรค

บทกวีทอดจากทุกสิ่ง

ฉันทจดจำขึ้นใจไม่เคยทิ้ง

แม้เธอหลับแน่นิ่งชั่ววันรันดร์

ลางร้ายและลมหายใจที่เหลือ

พยากรณ์ จากฟ้าเริ่มอาเพศ
 ลางบอกเหตุ ธรรมชาติประกาศก้อง
 เมฆา เทฝนจนท่วมนอง
 เสียงเรือก้อง ผ่านน้ำตาฟ้าหลังริน
 เริ่มสับสน ไม่รู้ฤดูผ่าน
 ปรากฏการณ์ วิปริตชีวิตสิ้น
 เกษตรกร ล้มพัวลงกับดิน
 บางท้องถิ่น ไร่น้ำจะทำนา!

เคยอุดม 'น้ำมีปลา นามีข้าว'
 เรื่องราว ประเพณี-วิถีล้ำ
 แม่โพสพ เชื่อมชีวิตจิตวิญญาณ
 แม่คงคา ล้วนสายเลือดหล่อเลี้ยงใคร
 ทะเลครามงามงดจรดฟ้า
 ออกจับปลา เรือประมงคงเคลื่อนไหว
 แม่ย่านาง สร้างหวังกำลังใจ
 ปลาน้อยใหญ่ ชุกชุมอยู่คู่่นาวา

โลกใบใหม่มีคมนอนธการ
 ควันโรงงานลอยกว้างกลางเวหา
 ลมหายใจหดสั้น-วันเวลา
 เบื้องหน้าความตายกระจายพลัน!
 ทะเลกล้นน้ำเสียละเหี่ยวใจ
 มือใครทิ้งขยะจ้ำละหวั่น
 เรือเก่าจอด กร่อนผุ-ปัจจุบัน
 ลูกหลานฝันถึงฝูงปลามาเนิ่นนาน

ไฟป่าลาม เผาเกลี้ยงเหลือเพียงตอ
ร่อยหรอ พืชพันธุ์ธัญญาหาร
เขาหัวโล้น ระแหงแล้งกันดาร
สายธารเหือดแห้งเหลือเพียงดิน

วิกฤต เห็นอยู่รู้ทุกอย่าง
โลกแคบกว้าง ลำดลกวันทั่วทุกถิ่น
หรือ “ช่างเถอะ” ธรรมดาจนชาชิน
โลกรวยริน เชือกสุดท้ายลมหายใจ

พันนาการ

สะอึกสะอื้น ขึ้นชม-หล่มวรรณะ

เลียสละ เช่นสรวงห้วงอาถรรพ์

พรหมจารีต กริดใจในโทษทัณฑ์

‘รัก’ นิรันดร์ แคเศษฝุ่นความหวังดี

เพียงหวานหอม ห้วนไหวในรสรัก

ประจักษ์ เธอ-เขาเงาศักดิ์ศรี

เพียง“ต่าง” กัน พันนาการมี

แดงขึ้นนี้ เลือดเหมือนกัน ใคร ? จันทาล

ประกาศิต แห่งใครไว้ความจริง

แอบอิง ฉาบฉวยด้วยจับขาน

เจ้าดอกไม้ ถูกเหยียบย่ำจนแหลกลาญ

ยิ่งประจักษ์ โลกีย์คาวสาวคนนั้น!

โอ้! พันนาการผลิบานรัก

มีอาจถัก สายใยต่อก่อไฟฝัน

เธอวาดหวัง เข้าใจในชนชั้น

กลับสะบัด แตกเป็นเสียงเพียงผูกใจ

แผ่วเรื่องเศร้า ดินแดนภารตะ

อารยะ ดึกดำบรรพ์หวนโลกใหม่

ธาตุแห่งรักสลายอยู่ภายใน

เก็บซ่อนไว้ สักวันฝันเป็นจริง!

* สะเทือนใจจากเหตุการณ์ผู้นำหมู่บ้านหลายคนในอินเดียรุมข่มขืนสาวน้อยเพียงเพราะเธอรักกับหนุ่มต่างชนชั้น

สงครามเริ่มอีกแล้วหรือ

นั่น!ปรากฏ หยดน้ำตาเต็มคำเศร้า
แผ่นดินเรา สัมเวทคนเลือดข้นไหล
เจ็บปวด สะอื้นป็นล้นไก
ควักหัวใจ บริสุทธิ่อีกก็ราย
ตุม ตาม คำรามลั่นหวั่นสะทก
หัวอก สะท้านลั่นขวัญหนีหาย
ความเป็นคน ถูกคุกคามด้วยความตาย
นาคสุดท้าย อาจไม่มีที่ให้ขึ้น

สงครามกำลังเริ่มอีกแล้วหรือ

ใครคือศัตรูความเป็นอื่น
มองไม่เห็นด้วยตาว่าถือปืน
ปลุกใจตื่น แยกแยะแพะหรือใคร
แค่รอยยิ้มแฉ่งมวงส่งภาษา
ปลดปล่อยพันธนาการความแปลกใหม่
ผลิตศัตย์ซ่อง่ายงามความจริงใจ
มิเป็นไรแก่แตกต่างเพียงรับฟัง

หรือเราแค่หลงทาง

ลืมทุกอย่างสุขจริงแท้แต่หนหลัง
เห็นแววตาหวั่นหวั่นหวาดระวัง
ทุกครั้งที่สบตากับผู้คน

โชคดีที่ตาบอด

1.

โลกมีคมมีด เลี้ยวแล้วแนวหน้าเอ๋ย
ภาพคุ้นเคย ทุกถ้อยคำล้วนล้ำค่า
สรรพเสียง ร่ายมนตร์-คนศรัทธา
ลายกีตาร์ ข้างถนนเพลงคนจร
นิ้วเร่พรหม ศิลป์งามความเชื่อมั่น
รอยยิ้มนั้น หวังประกายทุกซ์ถ่ายถอน
กระแสเสียง ขานจับดับไฟฟอน
สะท้อน ทำนองใจต้องการ
ฉันท่อนเร่ ร้องเพลงบรรเลงซึ่ง
หวนคำนึง ฝ่าวิกฤติชีวิตผ่าน
วีรกรรม สุดท่ายชาดิชาชาญ
ด้วยอาภหายุ สภาวะพร้อมประจัน
ด้วยดวงตา มองไม่เห็นภาพชีวิต
เพียงแค่คิด จินตนาพาใจสั้น
แผ่วเสียงเศร้า พ่อแม่ลูกเคยผูกพัน
ระทึกขวัญ เหตุการณ์ร้ายแถบชายแดน

2.

แผลหิวอะหวัะ เจ็บแสบแทบไม่ไหว
เลือดหลังไหล อาบแผ่นดินถิ่นหวงแหน
ลาดตระเวน แนวหน้ากล้าตายแทน
อนาถแสน ตูม!เดียวกระเด็นไกล
โชคดีเพราะฉันนั้นตาบอด
ร้องถ่ายทอด ความเป็นอยู่ยืมสู้ไหว
ก๊ิบเพลง ปลุกหวังกำลังใจ
ขณะไฟเผาผลาญนานหลายปี

ท่องโลกมืด กว้างไกลและยาวนาน
ภาพโหดเหี้ยม ทรมาณได้หลีกหนี
ฉันนี่แหละ ทหารกล้าปัดตานี
สละพลี ดวงตาให้-ผู้ใดกัน?
(ชายพิการ คนนี้คนเดียวกัน)

สถานีรถไฟในทรงจำ

1.

χανχαλα ฅีบบงันแหวหวันหวาด

ข่าวประกาศอคติพิพากษา

จิตพรหมแดนความตายหลายอาณา

เลือดข้นทาพื้นที่แห่งสีแดง

ถ่ายหน้ารับรู้อยู่ในใจ

มิใช่สงครามลามทุกแห่ง

แม้บ้านเรากู้ร่นความรุนแรง

อย่าเติมแต่งเรื่องราวข่าวเกินจริง

2.

แผ่นดินเดียวร่วมรกรากจาก “น้ำเค็ม”

เดิมเต็มช่องความต่าง เชื่อมบางสิ่ง

เรียบง่าย รวบรวมใจไม่เคยทิ้ง

แตกก้านกิ่ง ร่มใบในต้นเดียว

ภูสูงโอบ ป่ายางไว้ในอ้อมกอด

เห็นตลอด ถั่วเต็มฝักแปลงผักเขียว

กลีกรรม บนบ่าหน้าชิดเชียว

มือเก็บเกี่ยว ไค้งค่านับกับผืนนา

มิตรภาพแบ่งบานผ่านดอกกรัก

พุทธทายทัก มุสลิมต่างยิ้มร่า

แดดเช้า นกเขาขานร้านน้ำชา

หลากหลาย เล่าชีวิตเชื่อมชุมชน

เสียงพระสวด บาลีขานในงานศพ

พานพบ ความหลากหลายหลายเหตุผล

มุสลิม เพื่อนหญิงชายอีกหลายคน

สร้างกุศล สงบนิ่งสู่ศรัทธา

พระบิณฑบาตบุญบังเกิด

เสียงประเสริฐ ละหมาดศาสนา

มัสยิดขึ้นหยัดคู่วัดวา

ธรรมคา วิถีความเป็นจริง

3.

‘จะนะ’ สถานีรถไฟเศร้า

เก็บเรื่องเล่าเศษซากจากทุกสิ่ง

เสียงระเบิด มอเตอร์ไซค์ไคร่จอดทิ้ง

โปรดนั่งฟังเรื่องดีที่บ้านเรา !

หมายเหตุ คอลใจจากเหตุการณ์ลอบวางระเบิดรถจักรยานยนต์หน้าสถานีรถไฟจะนะ ถือเป็นพื้นที่สีแดงที่ต้องเฝ้าระวังเป็นพิเศษ แต่เรื่องราวบางอย่างกลับถูกมองข้าม เช่นชุมชนบ้านสวนมะพร้าว ซึ่งเป็นหมู่บ้านชาวพุทธกับหมู่บ้านน้ำเค็มของชาวมุสลิม แต่พวกเขายังคงอยู่ร่วมกันได้

เรื่อลำนัน

1.

ไม่มีมือบริสุทธิ์มาจุครั้ง
 กฎหมายคลังเปื้อนรุนแรงเลือดแดงฉาน
 สงครามขับไล่ใครเดือดดาล
 ฉันทน์,เพื่อนบ้าน ท่วมภาวะสะเทือนใจ
 ทะเลเล่าขานตำนานเก่า
 เรื่องเศร้าขานเสียงคลื่นสะอื้นไห้
 บ้านเกิดลูกร้อนด้วยฟอนไฟ
 มือใครกันเล่าเผาแผ่นดิน
 เรื่อลำนัน ลอยกว้างเส้นทางเก่า
 บรรทุก 'เงา' ความเป็นคนอันสูญสิ้น
 นัยน์ตาโศก ละห้อยหา-อยู่อาจิน
 น้ำทะเล ทนกินกระทั้งตาย!

2.

เด็กเล็กไร้เดียงสา
 หนุ่มสาวกล้าและทำทนาย
 ผู้เฒ่าถ่อเรือนกาย
 คั่นความหมายสู่ปลายทาง

3.

เรื่อลำนันเบียดเสียดด้วยคนทุกซ์
 นีหรือยุคปัจจุบันอันสว่าง
 ท้องทะเลบันทึกไว้ไม่เคยจาง
 เรื่อยิ่งห่าง อิศระจะยิ่งไกล
 ไร้พรมแดนทะเลกว้าง-ทางเดินเรื่อ
 พอมิเหลือต่อมรับรู้อยู่บ้างไหม

เรือลำนัน ไร่คิดเห็นความเป็นไป

เปิดหัวใจ พวกเขาค้นเท่าเทียม

เรือเก่าย้อน ‘ญวน’แตกพ่ายตายเกลื่อนกลาด

ศพริมหาดถูกเปลื้องผ้ามาโหดเหี้ยม

คู่อีกจากสงครามเศร้าเฝ้าไหม้เกรียม

โลกตระเตรียมทอดทิ้ง ‘โรฮิงญา’

ความจริงกับหยดน้ำ

ปรากฏเป็นหยดน้ำ

น้อยนิดวัดด้วยตา

ความจริงคล้ายหยดน้ำ

ก่อเมฆบนฟ้าคราม

เม็ดฝนกระหน่ำสาด

หยดน้ำบนริ้วใบ

หยดน้ำ ไอ เม็ดฝน

ความจริงเป็นนิรันดร์

มายาหรือความจริง

เม็ดฝนหรือเดือดไอ

ห่อหุ้มน้ำชโลมหญ้า

หุบชีวาซอซองาม

หมุนเวียนซ้ำแค่เปลี่ยนนาม

ด้วยหยดน้ำระเหยไอ

ธรรมชาติคงเคลื่อนไหว

ต่างกำเนิดจุดเดียวกัน

ล้วนเริ่มต้นสายสัมพันธ์

มิแปรผันเพราะสิ่งใด

ต้องแน่นิ่งและเปิดใจ

เป็นรูปหนึ่งของหยดน้ำ

ภาคหลัง

-เชื่อมต่อโลกอีกใบ-

นัยน้ำเสียง

1.

เกรียวกราดสาธไฟไหม้วาจา
 หยาบเข้าสามัญทันทันสมัย
 เถลวลาตหลายพังมีตั้งใจ
 ผู้ใดหยามเหยียดอย่าเกียรติกู
 ภาวักตริงถึงแอนิเมชัน
 ระเบิดลั่นปรางเปรี้ยงเสียงข่มขู่
 เลือดแดงอาบทะเลักจ่อจ้องรอดู
 ชั่วครู่ จดจำน้ำเสียงนั้น
 แต่อีกเสียง คຸ້นหูกูเรียกหลาน
 ร้างชมซาน กลับอาฆาตวาดลั่น
 ร้องโวยวาย ข้าวปลาหาให้ทัน
 สายสัมพันธ์ตัดขาดคำบาดใจ

2.

ปัง ปัง ปัง ปัง ปัง ปัง ปัง ปัง
 เลือดเกราะกรัง ศพเคลื่อนไหวเคลื่อนไหว
 สวมบทบาทมือปืนเย็นลั่นไก
 ชีวิตใหม่ โลกเล่นเน้นบู๊มันส์
 ห้องแออัดด้วยผู้คนบนเก้าอี้
 เช่าพื้นที่ สู่วังคั่งโลกฝัน
 เมาส์-แป้นพิมพ์ เกมเริ่มสิ่งเดิมพัน
 บุหรืนั่นทั้งซองของล่อใจ
 เอฟเฟคต่อลำโพงพวงสองข้าง
 เลือดและร่างกระเด็นต้องเล่นใหม่
 สบดคำ อ่อนแอเคยแพ้ใคร
 มึงกลับใช้ระเบิดเปิดสงคราม

3.

เกมจบลง ภาพน้องเลือดอันเดือดพล่าน

เล่นยาวนานดังคำไร้คำถาม

ใจเปราะเปื้อนรอยเข็มเตรียมทำตาม

เชื้อร้ายลามกลืนร่างอย่างซ้ำซ้ำ

ระหว่างทางกลับบ้านย่านชุมชน

หลานร้อนรุ่มลูกใหม่ไฟคลั่งบ้า

ความเป็นคนสูญหาย สลายวิญญาณ

เมื่อเห็นยายยืนหน้าบ้านพาลแค้นเคือง

ชนกลุ่มน้อย

1.

ฉัน,ชนกลุ่มน้อย ค่อยเจียบเสียง
 ถูกดับตะเกียงปัญญามาก็หน
 โช้ตรวนล้ามพันธนามากี่คน
 เพียงเหตุผล ‘ขบถ’คดแผ่นดิน
 วาดหวัง สุนทรียะจะสรรค์สร้าง
 นำทาง ด้วยหนังสือสื่อโลกศิลป์
 ร่ายกวี จากใจใครได้ยืน
 กางปีกบิน นกเสรีที่ต้องการ
 เป็นอากาศ ไร้ตัวตนบนพื้นที่
 ไร้ศักดิ์ศรี สิทธิ-เสียงเพียงจับขาน
 กุญแจมือ จับ-คลุมเครือเมื่อไม่นาน
 รอเพียงศาล พิพากษาชะตากรรม
 ผิดกฎหมายร้ายแรงแห่งประเทศ
 ลางบอกเหตุวิกฤตชีวิตระส่ำ
 สามัญชนธรรมดาตาดำคำ
 ไม่เคยทำคอร์รัปชั่นอันสามัญ
 ตื่น,ล้างหน้า จิบกาแฟแด่ยามเช้า
 หยิบเรื่องเล่า บทกวีที่อยากอ่าน
 ใจซึมซับ เสพศิลป์จินตนาการ
 ยกระดับจิตวิญญาณความเป็นคน

2.

คำตัดสิน ถูกประหารกลางลานโล่ง
 คู่ถ้าโง่ดึกดำบรรพ์กันอีกหน
 นิ่ง ขอมรับ เจียบสงัดในบัดดล
 เมืองมีดมนบอไปไปอีกนาน

ด้วยข้อหา มีหนังสือไว้ถือครอง

ถูกจับจอง ราวสัตว์เดรัจฉาน

ถูกข่มเหงบีบคั้น เกลียดชังตั้งชาตนา

แก่นักอ่าน หนึ่งคนชนกลุ่มน้อย!

โลกอีกใบที่ไม่รู้จัก

ไกลกว่านั้น พื้นที่คนแปลกหน้า
 หรือนัยน์ตา หวานแหวแล้วเป็นเพื่อน
 คุกซีเมนต์ แข็งกาลนานนับเดือน
 แต่ดูเหมือน คนใกล้ชิดไกลหัวใจ
 โลกอีกใบ...ไม่มีเรา
 เพียงเงา ลวงรูปอันวูบไหว
 จู่ๆ ตัวคน หล่นหายไป
 หรือสายใย มิตรภาพพังราบลง
 แสงสีฟ้า วิบวับระยับแสง
 โลกถูกแบ่ง กลม-กลางดวงหลอกหลง
 ข้ามกลางวัน ผันกลางคืนอย่างมึนงง
 โลกก็คงว้าเหว่ ไร้เวลา
 ควบชีวิต โลกเล่นอย่างเหนื่อยหนักรัก
 กลับรู้จักร่างล่องหนคนแปลกหน้า
 โลกเสมือนจำลองช่องสนทนา
 คนใกล้ชิดของโลกจริงถูกทิ้งไกล
 ไกลกว่านั้นเป็นพื้นที่คนแปลกหน้า
 นิ่ง สบตา แต้มวงยิ้มดูอ่อนไหว
 โลกเสมือนแค่รู้จัก-ทัก อุ่นใจ
 โลกอีกใบโหยหาเพื่อนเหมือนไม่มี!

มนุษย์จำรูตในโลกออนไลน์

1.

ยุคสมัยผู้กร่อน-ต้อนจนมุม
 ควบคุม ชะตาไว้ในโซเซียล
 กระแสโลก หลากหลายไม่คายเดียว
 โลโก้เพจเทียว ซือป แฟชั่น ศัลยกรรม
 ท่องสู่โลกอีกใบเพียงปลายนิ้ว
 แอปของคิว กดติดต่อ-รอข้าม
 กว้างเตี้ยเนื้อ ร้านเก่าเจ้าประจำ
 ไม่ต้องกลัวผิวเสียละเหี่ยใจ
 กล่องเสื้อผ้า ‘เคอร์รี่’ ปริมาส่ง
 จันมีนง ง่วงนอนสั่งตอนไหน
 ทบทวน ลคครั้งจึงเอฟไป
 เบอร์ใหม่ ‘แฟลช’ โทรย้ำกำลังมา
 แม่ค้าไลฟ์ โลชั่นบรรยายสนุก
 “ก็กระปุก อย่างนี้เจเมนต์เลยจ้า
 ยี่ห้อดัง ผิวปังแน่เพียงแค่ว่า”
 มิวรี่ พร้อมเพย์สั่ง-ไม่ยั้งมือ
 ไปรษณีย์ มาส่งลงหน้าบ้าน
 เก็บอาการ ดีใจใสใสซื้อ
 ปรับระบบ ไม่จุ่มง่ามตามคำลือ
 รีบถือเข้าห้อง รององสินค้า

น้ำพริกกากหมู สาธุต้น
 พืชผล เกษตรอินทรีย์ล้วนมีค่า
 ปลาแห้ง อาหารทะเลเร่งเข้ามา
 โฆษณา ออนไลน์ไร้พรมแดน
 แต่ละวัน ผ่านการซีเอฟ
 ตั้งค์ค่อยเก็บ ฟันเลือนรางเคียววางแผน
 สุขเล็กน้อยในชีวิตคิดทดแทน
 ไม่ยากแค้น แน่นนอนซือปตอนไลฟ์

2.

เงินเดือนร่อยหรือเริ่มก่อหนี้
 สิ่งของประดามีล้วนที่ใช่
 เก็บซ่อนทับบางกล่องกองเพิ่มไป
 ตัดสินใจ ขายมือสองของกันนี้

3.

หรือโลกจริง สนทนาประสาเพื่อน
 ลบเลือนสัมพันธ์หาย-แยกย้ายที่
 เหลือช่องทาง ออนไลน์เชื่อมไมตรี
 ต่างต้องมีภาระคนละทาง
 เหมือนสนิทแน่นเหนียวแต่เดียวดาย
 ฉันพ่อนคลายจากโลกจริงทิ้งบางอย่าง
 มิติไลฟ์ไม่วังเวงกลับเคืองกว้าง

เริ่มเปราะบาง หรือมนุษย์ชำรุดแล้ว !

โพสต์ (พื้นที่อันตรายระดับปลายนิ้ว)

เห็นบางโพสต์ สะดุดตาเลื่อนหน้าฟีด
 อารมณ์เปิด เร่งกดไลก์ในหลักฐาน
 เปลือยเปลือยชั่ว สาธารณะแชร์ประจาน
 อันธพาล รื้อโคตรเหง้า-เข่าจ่อ
 พื้นที่อันตราย-ปลายนิ้วตน
 ความเป็นคน แหกหวะหะ-เกินปะต่อ
 กว้าง ตื้น ลึก ปล่อยไหลไร้ต้นตอ
 สงครามก่อรวดเร็วราวเปลวไฟ

บรรดาคนคิดตามนามแฟนเพจ
 เนรเทศ มันเถิดหนอย่าสงสัย
 บางคิดเห็น กดแชร์มีเข้าใจ
 “เขาไม่ใช่อย่างนั้นครับ โปรดรับฟัง”
 สตึกเกอร์ ใบหน้าโกรธลงโทษทัณฑ์
 ประโยคสั้น คนรับรู้อย่างพรุพรั่ง
 ถ้อยคำหยาบขยะ-ประเดประดัง
 กระทบกระทั้งตามไปไกลเรื่องนั้น
 ล้อเลียนภาพโปรไฟล์ค้นในเฟซ
 “ช่าง ทุเรศ ไม่อ้อร่าแต่หน้ามัน”
 มรสุม ถล่มเมนต์เห็นนับพัน
 ขาดสะบั้น ความเป็นจริงยังลบเลือน

“เขาไม่ใช่อย่างนั้นครับ โปรดรับฟัง”
 รู้เบื้องหลัง ข้อมูลพลาดจนกลาดเคลื่อน
 แล่คิดต่าง อธิบายหมายดักเตือน
 โพสต์บิดเบือน ลวง จริง คือสิ่งใด

ตัวละครหล่นหายระหว่างบรรทัด

จากห้วงลึก ทรงจำเศร้าคำดิ่ง
 ภวังค์นี้ โปรแกรมเวิร์ดเปิดว่างเปล่า
 มีอาจเล่าต่อผู้ใดไร้เรื่องราว
 กดชัตดาวน์ ปิดตาหลับกับฝันค้าง
 ตัวละครหล่นหาย...

กลับคล้าย ตัวฉันมุ่งสรรค์สร้าง
 กำหนด ชีวิตกรอบทิศทาง
 ทฤษฎีต่างต่างจางหายไป
 ปลดปล่อยชีวิต อิสระตัวละคร
 ขอกย้อน คืบเคลื่อนค่อยเลื่อนไหล
 เล่าตัวบท ขึ้นมาว่าเป็นใคร?
 โลกอีกใบ เหลื่อมซ้อนกันวรรณกรรม

บางบรรทัด ดูเหมือนอาจเลื่อนพรวด
 น้ำตาความหลังยังกลืนกล้ำ
 แบกชีวิต ภาระต้องกระทำ
 ตอกย้ำเรื่องจริงยิ่งกว่านิยาย
 อัลไซเมอร์ ไร้ทรงจำคำใดเอ๋ย
 เปิดเผยบาดแผลอันหลากหลาย
 ซึมลึก หดหู่สู่ความตาย
 ตัวละคร หล่นหายในทันที

ไลฟ์ (ปรากฏการณ์การค้าเสรี)

โลกโซเชี่ยลควบหล้า	เพียงจอ
นิ้วเลื่อนประสารอ	แม่ค้า
ไลฟ์สดเด่นเสียงขอ	พร้อมพรั่ง
อวดร่างเปลือยเปล่าอ้า	คำคุ้มกำไร
เล่ห์-โลกถ่วงล้อเคลิ้ม	หลงกาม
กระฉ่อนฉาวลูกตาม	แห่เฝ้า
แซ่กระหน่ำติดตาม	คนคลั่ง
ปวงหนุ่มอารมณ์เริ่	ยั่วอ้างจิ้นต์ไกล
ใครประมุลค่าสื่อ	เจรจา
แม่นต่อ-ตอบราคา	ซื้อร้าน
แพ้ของเร่งเวลา	จัดส่ง
สตั๊ยซื้อถึงทุกบ้าน	แน้แท้ปลอดภัย
สาวน้อยใช้แก่นรู้	แยบยล
อวบแน่นขาวแห่งตน	เด่นหน้า
ใจถึงแก่ออดทน	ฟันฝ่า
มือค่อยเปลื้องเสื้อผ้า	แม่ค้าอ่องไว
ถ่ายไลฟ์เธอแข่งค้า	กำไร
หมองหม่นจำนวนไลฟ์	เริ่มสิ้น
อีกไลฟ์ติดตริใจ	แซ่สนั่น
หญิงเริ่มจูบแลกลิ้น	สุดถ้ำโฆษณา

ม่านลวงตา

คืนเดียวดายดาวดับน่านน่าน

เผชิญ เสรี-เหว้าชะตาหัว

เคยสไลด์ ในชีวิตประจำวัน

สายสัมพันธ์ เฟื่องแห่งวันเกล้าคืน

อาจไม่ใช่ สงครามแห่งความเชื่อ

คลุมเครือ ความต่างสร้างเป็นอื่น

ลมปาก โหมแรงไหม้ก่อไฟ

ต่างหีบยื่น ความแปลกหน้าผู้มาเยือน

คล้ายคล้ายม่าน โปร่งแสงแบ่งกัน 'เรา'

นัยน์ตาเสรี แลเห็นความเป็นเพื่อน

ใกล้ตา เคยพบกลับลบเลือน

ม่านค่อยเคลื่อน คลี่ผืนผ้ามาปิดบัง

ม่านโปร่งแสง มองเห็นเป็นธรรมดา

วัดคุณค่า ศักดิ์ศรีเป็นที่ตั้ง

เพราะ 'เรา' ถูกหยาบเหยียดด้วยเกลียดชัง

ม่านกักขัง กัดกร่อนรักจากหัวใจ

คืนเดียวดาย เสียงปิ่นชู้คำราม

คำถามพรุพริ้งยังสงสัย

ม่านโปร่งแสงแบ่งแยก 'เรา' นานเท่าไร

หรือปล่อยให้ เป็นเวทีแห่งสงคราม

เมล็ดพันธุ์คำถาม

ในพื้นที่ทรงจำ-ได้สำนึก
 ผลึกความคิดปะติดปะต่อ
 เชื่อมชีวิต ลึก ราบ ภาพจึกซอร์
 ไม่อาจรอคำตอบใด ? ในสายลม
 ฉันเดินทาง ส่งทอดหวังตั้งคำถาม
 เสี่ยงกร้าวห้ามแสดงออกบอกขึ้นชม
 แผลกลายอีกครั้งยังชานชม
 ถูกถล่มประณามแค่ความจริง
 ลืมตาตื่น ชิมเศร้าเงาแปลกหน้า
 ลดคุณค่าเหตุผลจนหยุดนิ่ง
 ปล่อยเชื้อร้ายข่าวลวงไร้ท่วงติง
 ค่อยคำดังสู่ความมืดอีกยี่ดยาว
 บางคำถามเอ๋ยไปไร้ความหมาย
 ฉันกลายเป็นคนถ่อยชอบปล่อยข่าว
 สักวันหนึ่งอาจหายไปไร้เรื่องราว
 ไม่เหลือแม้ย่างก้าวให้ติดตาม

 ฉันเพาะบ่มเมล็ดพันธุ์อันเล็กเล็ก
 แต่เด็กเด็ก ส่งทอดหวังตั้งคำถาม
 บนดินแล้งค่อยฟูมฟักจังกงกาม
 เสี่ยงคุกคามจากใครไม่เคยกลัว!
 เมล็ดพันธุ์คำถามเหลือหยิบมือ
 คงต้องยื้อ หวานไว้ไกลจนทั่ว
 ขณะปีนลั่นขู่อยู่ใกล้ตัว
 ภาพพรมัว น้ำตารินเย็นทำทนาย

อุดมการณ์บนโต๊ะอาหาร

1.

พ่อ : ได้เถียง เสียงสั่นประจันหน้า

โลกผ่านมา เปลี่ยนแปลงแรงเคลื่อนไหว

รู้แจ้ง ทุกอย่าง-ช่างปะไร

ลูกเป็นใคร? แกร่งกล้าประสาเขาวัว

เสรีภาพ ความคิดอิสระ ?

ปะทะ สงครามหลวงอันกลวงเปล่า

เปิดดวงตา โลกนี้ล้วนสีเทา

ก็เรื่องเล่า ศรัทธาพาทกรรม

ลูก : อธิบายต่อหน้าประสาเขาวัว

ก็เรื่องเศร้า ขมขื่นยังกลืนกล้ำ

แพร่เฟคนิวส์ ระบอบใครชอบธรรม ?

ปล่อยโรคกลัว ครอบงำอย่างคลุมเครือ

ไม่คิดแบ่ง ช่องว่างระหว่างวัย

บางใคร สุมสงครามเพลิงความเชื่อ

แสดงออก อารยะจะจูนเจือ

ไร้สีเสื้อ กำแพงเคยแบ่ง ‘เรา’

2.

พ่อ : ลูกคงรู้ หากเคลื่อนไหว-ใครเจ็บกว่า

เก็บน้ำตา ลูกผู้ชายมิให้เศร้า

วาดหวัง คว้าไขว้ได้แค่เงา

สูญเปล่า ปริญญามาชื่นชม

ลูก : พ่อคงรู้ หากเคลื่อนไหวได้เชื่อมั่น

ปัจจุบัน ย่อยยับทุกข์ทับถม

อนาคต น้ำตาตก-อกตรม

หลุดจากหล่ม เหลือทางเลือกเหือกสุดท้าย

3.

บทสนทนา เจียบลงได้ครุ่นคิด
 มือสะกิด เสรีฟซาบุดูหลากหลาย
 หอมกรุ่น ชุปตั้มย่ำย่น้ำลาย
 พ่อ ลูกชาย ล้วนใยรักเริ่มถักทอ
 เนื้อสันนอก สันใน ไก่ แซลมอน
 หีบเบคอน ยื่นให้ใส่จานพ่อ
 สลับกัน หีบของไม่ต้องรอ
 เอื้อมมือต่อเหย้า ลูกเข้าใจ
 หัวเราะตัวอสองพ่อลูก
 พันผูก เลี้ยงเดี่ยวขับเคี่ยวไหว
 ปล่อยความหมาย อุดมการณ์ผ่านเลยไป
 โปรดฟังไว้ แต่ละคนเหตุผลมี!
 (หรือช่องว่างระหว่างวัยไม่เคยมี)